

Áron – třínohá kolie

Stalo se to náhodou, nikdy jsem si nemyslela, že si pořídíme k našim komondorům přítele jiné rasy, handicapovaného psa bez průkazu původu.

Před třemi lety naše chovná fenka Vatta, utrpěla úraz, který jí ošetřil MVDr. Vepřek. Při kontrole na klinice jsme si všimli kolie, která přihopsala do čekárny o třech nožkách – levá přední jí chyběla. Majitelé ostatních nemocných mazlíků k ní byli neteční, nebo ji od svého miláčka odháněli; pejsek byl zvědavý, chtěl si prohlédnout každého pacienta. Později jsme se dozvěděli, že handicapovaná kolie je pes jménem Áron a že je na klinice už živým inventářem. S manželem jsme se na sebe podívali, a protože i naše Vatta – ačkoli po úraze – na kolii přátelsky jukala a vrtěla ocasem, napadla nás stejná myšlenka. Rozhodli jsme se Árona okamžitě adoptovat a byli jsme rádi, že MVDr. Vepřek s adopcí souhlasil a my se dozvěděli celý Áronův smutný příběh.

Majitelé „zapomněli“, azyl našel na klinice

Asi jako pětiletého ho přivezla jeho majitelka s těžkým zánětem v noze – jednalo se

o zlomeninu způsobenou napadením jiným psem. MVDr. Vepřek chtěl nohu amputovat – hrozila sepse organismu. Majitelka však s amputací nesouhlasila. Prý je to miláček rodiny a at to stojí, co to stojí... Řešením bylo zánět zastavit, po zahojení nahradit část kosti nemocné levé nohy implantátem, který by se získal z kosti zdravé pravé nohy. Vše vypadlo nadějně a Árona si po čase vzali domů. Situaci však podcenili, Áronovi na léčenou nohu spadla garážová vrata, v domluvené léčbě už tedy nešlo pokračovat. Majitelé ztratili o Árona zájem, přestali s lékařem komunikovat a účty nedoplatili. Psa bez nohy nechtěli. Áron zůstal na klinice a hopsal půl roku s dlahou a límcem kolem krku. Dál takto žít nemohl, noha nebyla k ničemu, naopak mu byla na obtíž, padlo tedy rozhodnutí o amputaci. Po zákroku pookřál, zmizel límec, pravidelné převazy a injekce. Zůstal na klinice, žil zde další rok a půl.

I když tu získal i negativní zkušenosti, které pro něj byly často bolestivé, radost ze života mu zůstala – a takového jsme ho poznali i my. Přestože ho měli všichni rádi a on je, jeho společníky zde byla zvířata vystresovaná cizím prostředím a svou vlastní nemocí či operací. Nebyl to pravý domov pro tak přátelského psa.

Nová smečka – komondoři

Naši komondoři ho přijali vstřícně. Komondor je k novým členům své rodiny bezproblémový. Nebylo to poprvé, co se nám potvrdila charakteristická vlastnost tohoto plemene. Při dovádění ostatních psů Áron ustupuje opodál, je si vědom svého handicapu. Ve smeč-

ce není dominantní, avšak jeho sebevědomí stoupá s narozením malých komondorů, kdy jim dovolí se s ním seznámit, ale zároveň nastavit jejich hranice a i nyní pomáhá svou přítomností socializovat štěňata Vatty.

Vždyť on je to vlastně hrdina!

Reakce našich známých na adopci byly různé, bylo dost těch, kteří řekli, že jsme udělali dobře, z některých mi však bylo až smutno. Od kterých bych to nečekala, jsou ti, kteří psy chovají; vůbec nechápali, proč jsme si ho vzali a utrácíme za něj peníze. Kdyby jako oni uvažovali všichni, Áron by byl uspán už po neuhrazení léčení na klinice... Naštěstí všichni nejsou stejní, a proto tenhle kamarádský pes žije dalších pět let. Moje babička náš postoj také pochopila. Při jednom z telefonátů jsem se zmínila, že máme dalšího psa, tentokrát kolii... Než jsem stačila vylíčit, jak jsme k Áronovi přišli, vyslechla jsem si monolog: jsem blázen, proč další pes, to mi ta zvířata, co máme, nestačí atd. Myslela, že se jedná o zdravého psa. Její názor se však okamžitě změnil, když jsem jí vylíčila, co všechno Árona v životě potkalo a že navzdory tomu zachránil na klinice dárcovstvím své krve životy mnoha psů při operacích. Hlas se jí rozechvěl, načež pronesla kratičkou větu: „Vždyť on je to vlastně hrdina!“

Nedávno na téže klinice darovala krev i naše komondorka Alma.

Post scriptum

Na závěr svého vyprávění o Áronovi – psovi, který měl štěstí v neštěstí – bych chtěla zdůraznit, že pokud se člověk považuje za nejvyššího ze všech živých tvorů, měl by se podle toho i chovat. Postihne-li našeho čtyřnohého přítele nějaká vada krásy, nezrazujeme ho kvůli tomu! Handicap těla nesouvisí s duší a naši přátelé se s ním dokážou vyrovnat lépe než my, jejich majitelé. A pokud mluvíme o tom, že pes je náš přítel, měli bychom být především přítelem my jemu. Jsme totiž v jeho očích to nejdůležitější, co má...

Chci touto cestou poděkovat MVDr. Zdeňkovi Vepřekovi za všechny jeho pacienty, které zachránil, přestože o ně jejich majitelé ztratili zájem. Za léta jeho praxe není Áron zdaleka jediným...

Pavλίna Kubátová ■

CHS Fehér Kócos
www.komondor.wbs.cz

Foto: autor

